

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

CUU NGUYỆT ỨNG PH

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 3

Hồi 7

Đứa Trẻ Nguy Hiểm (tt)

Thượng Quan Tiểu Tiên đã giật lại con búp bê đất từ trong tay Thiết Cô, nói:
- Bảo Bảo ngoan nào, Bảo Bảo ngoan nào. Má má sẽ không để cho kẻ xấu cướp con đi nữa đâu.

Con búp bê này mới là cái mà Tiểu Tiên quan tâm, người khác vô luận phát sinh ra chuyện gì, Tiểu Tiên cũng không quan tâm, mà cũng không thể quan tâm.

Trẻ con há không luôn cho rằng những điều hoang tưởng của mình là chân thật ?

Nhưng những điều hoang tưởng của Thiết Cô không thể còn cho là thật nữa rồi, nó đã thật sự trở thành bọt bong bóng.

Y thị vốn cho rằng tất cả mọi người đã lọt vào vòng kềm tỏa của y thị, bây giờ mới biết hóa ra bản thân mình trước nay đều nằm trong vòng dây thòng lọng của Diệp Khải Nguyên mà không biết. Sự huyền hoặc của y thị há không giống như con búp bê đất vô hồn lăn độn trong tay kia hay sao ?

Thiết Cô nhìn Diệp Khải Nguyên, không khỏi thở hắt ra một tiếng, nói:

- Ta bây giờ đã tin rồi.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tin gì ?

Thiết Cô gượng cười nói:

- Tin rằng ngươi là người đáng sợ nhất, khó đối phó nhất trong thiên hạ.

Diệp Khải Nguyên cũng thở dài, gượng cười nói:

- Ta thừa nhận, ta đích xác không thể xem là nam tử.

Thiết Cô nói:

- Có kẻ thừa nhận mình không phải là nam tử, cũng là chuyện không dễ làm.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Chịu nhận mình thua càng không dễ.

Thiết Cô hỏi:

- Ngươi đã sớm biết bọn chúng ta sẽ đợi ngươi ở đây hay sao ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu.

Thiết Cô nói tiếp:

- Vì vậy người cùng Dương Thiên thương lượng với nhau, bảo hấn cố ý đến nương tựa vào ta, để làm cho ta tin rằng Đinh Lâm là huynh đệ của Đinh Linh Lâm, lại giúp ta đưa ra chủ ý, muốn ta hóa Đinh Lâm thành Đinh Linh Lâm.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Điều này vốn là một chủ ý hay, ta biết người nhất định sẽ tiếp nhận nó.
- Sau này người lại dùng thân thế của Đinh Lâm xuất hiện, cố ý cho ta bắt lấy người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta vốn chính là Đinh Lâm.

Thiết Cô không hiểu, hỏi:

- Người tóm lại là Diệp Khải Nguyên hay là Đinh Lâm ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Diệp Khải Nguyên cũng chính là Đinh Lâm !

Thiết Cô càng không hiểu.

Diệp Khải Nguyên cười giải thích:

- Đinh Lâm chẳng qua chỉ là một cái tên mà trước đây khi ta xông pha giang hồ dùng qua.

Thiết Cô cuối cùng cũng đã hiểu ra, gượng cười hỏi:

- Tổng cộng tóm lại người đã dùng qua mấy tên ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Không nhiều.

Thiết Cô nói:

- Tên mà người dùng qua, toàn là những cái tên nổi tiếng.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Vận khí của ta từ trước đến nay không tồi.

Thiết Cô thở dài :

- Xem ra ta thật không nên chọn một con người như người làm đối thủ.

Đinh Linh Lâm tươi cười nói:

- Người chọn sai, ta lại không chọn sai.

Nàng nhìn Diệp Khải Nguyên, trong ánh mắt xinh đẹp tràn đầy sự ái mộ và tôn kính.

Thiết Cô hỏi:

- Người lẽ nào vốn không có tranh cãi với y hay sao ?

Đinh Linh Lâm đáp:

- Ai nói ta không có. Ta cùng y tranh cãi không biết đã bao nhiêu lần rồi.

Nàng đỏ mặt cười, lại nói:

- Nhưng sau mỗi lần tranh cãi, không quá ba ngày, ta lại muốn đi tìm y.

Thiết Cô than thở:

- Ta vốn nên sớm nghĩ đến.

Đinh Linh Lâm vội hỏi:

- Nghĩ đến cái gì ?

Thiết Cô đáp:

- Nam nhân giống như y chắc không nhiều, ta nếu là người, sẽ luôn quan tâm đến y.

Đinh Linh Lâm cười nói:

- Vì vậy ta nhất định sẽ quan tâm thật kỹ đến y, không để cho kẻ khác chú ý đến y.

Thiết Cô lại than thở:

- Bất kể như thế nào, ta ngay nằm mơ cũng không thể nghĩ nổi người sẽ cải trang thành Diệp Khải Nguyên.

Đinh Linh Lâm nói:

- Diệp Khải Nguyên đã không có mặt, nhưng phải có người bảo vệ cho Tiểu Tiên, dùng ta bảo vệ cho y thị, há không an toàn tối đa hay sao ?

Thiết Cô lắc đầu:

- Dích xác an toàn cũng chưa hẳn.

Thị bình thân nói tiếp:

- Do người canh giữ y thị, không những kẻ khác không động được đến mà Diệp Khải Nguyên cũng không hành động gì được.

Đinh Linh Lâm nói:

- Diệp Khải Nguyên vốn không chú ý đến y thị.

Thiết Cô hỏi:

- Người dường như rất tự tin ?

- Ta luôn tự tin, vì vậy kẻ khác đừng hòng đến khiêu bát ly gián.

Thiết Cô chỉ gượng cười quay về phía Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta cũng không ngờ Nhiếp hồn đại pháp của ta đối với người lại dường như không có chút tác dụng nào.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Đích xác tác dụng không lớn.

Thiết Cô nói:

- Kỳ thật ta cũng phải sớm nghĩ đến.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Nghĩ đến gì ?

- Nghe nói mẫu thân của người trước đây cũng là người trong bốn giáo, nhưng vì một kẻ họ Bạch, mà hai mươi năm trước đã phản giáo.

Ánh mắt Diệp Khải Nguyên lộ vẻ thống khổ, chàng hiển nhiên không muốn nghe người khác nhắc đến chuyện này.

Vậy mà Thiết Cô vẫn muốn nhắc đến.

- Trong Ma giáo có tứ đại Thiên vương, tứ đại Công chủ, mẫu thân của người là một trong những người này, ta cũng là một trong số đó. Vì vậy người vốn nên gọi ta một tiếng cô cô mới phải.

Diệp Khải Nguyên sa sầm nét mặt, nói:

- Các người muốn giết ta, đây đương nhiên cũng là một trong các nguyên nhân trong đó.

Thiết Cô cũng sa sầm nét mặt, nói:

- Ta không phủ nhận, phản đồ của bốn giáo, không ai có thể đào thoát sự xử trị của môn quy.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Sao ?

Thiết Cô nói:

- Không những bản thân y thị phải chịu sự phân xử của môn quy, mà hậu thế của y thị cũng phải chịu như vậy.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta chỉ mong người hiểu rõ một chuyện.

Thiết Cô nói:

- Người nói đi !

- Gia mẫu đã sớm không còn là người của Ma giáo các người, cùng các người cũng chẳng có chút liên quan gì.

Thiết Cô lạnh lùng nói:

- Vô luận là ai chỉ cần gia nhập bốn giáo một ngày, thì suốt đời vẫn là người của bốn giáo. Mỗi quan hệ này mãi mãi không thể chặt đứt được.

Diệp Khải Nguyên điềm nhiên nói:

- Người là người thông minh, thì lúc này không nên nói những lời như thế.

Thiết Cô hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Bây giờ người hình như chỉ có đợi ta đến xử trí người.

Thiết Cô nói:

- Ta nói những lời này chẳng qua muốn người hiểu rõ trong máu của người cũng có máu của bọn ta. Chỉ cần người mong muốn quay lại, bọn ta lúc nào cũng sẵn sàng hoan nghênh người.

Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Ta sẽ ghi nhớ !

Đinh Linh Lâm chợt cắt ngang:

- Nhưng y tuyệt sẽ không quay lại.

- Như thế cả hai người đều sẽ hối hận.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Sao ?

- Bốn giáo lần này ở thần sơn tuyết đỉnh, trùng lập tông chủ, lại mở giáo môn. Trong ba quyết nghị của Tứ đại thiên vương và Tứ đại công chủ, cũng có một là phải xử trị phản đồ.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Vì vậy người muốn ta phải thận trọng ?

Thiết Cô lạnh lùng đáp:

- Năm mươi năm nay, bốn giáo tổng cộng chỉ có năm phản đồ, đến nay đã chết bốn.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Thêm ta nữa là năm ?

- Không sai !

Diệp Khải Nguyên ơ hờ nói:

- Chỉ tiếc là ta hình như sẽ không chết.

Thiết Cô cười nhạt:

- Người thoát được lần đầu chưa hẳn đã có thể thoát được lần hai. Cứ xem người lại thoát được lần hai, thì còn lần ba, lần bốn. Chỉ cần người còn chưa chết, thì người đều phải mọi lúc cảnh giác đề phòng. Vì vậy cứ xem như người đang sống, nhưng cũng đừng hòng sống được qua một ngày yên ổn.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta biết !

Thiết Cô hỏi:

- Người không để ý đến ?

Diệp Khải Nguyên lắc đầu:

- Ta rất quan tâm đến, và cũng rất sợ.

Thiết Cô nói:

- Vậy thì bây giờ người nên mang Thượng Quan Tiểu Tiên cùng ta quay về lập công chuộc tội.

Diệp Khải Nguyên cười cười không nói:

Thiết Cô nói tiếp:

- Lời ta nói không có gì để cười.

Diệp Khải Nguyên vẫn mỉm cười, nói:

- Ta cũng rất sợ chó cắn ta, nhưng lẽ nào ta phải theo chó đi ăn phân sao ?

Đinh Linh Lâm cười ha hả, cười cong gập cả người.

Sắc diện Thiết Cô đã trở nên tái đi.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta đã sớm biết các người muốn đến đối phó với ta, nhưng ta làm như thế không phải là vì muốn đối phó với các người.

Thiết Cô thốt lên:

- Sao ?

Diệp Khải Nguyên bình thản cười nói:

- Nếu đối phó với các người, ta vốn không cần phải phí nhiều sức như thế này.

Thiết Cô cười nhạt nói:

- Người đương nhiên biết Vệ Thiên Bằng và Mặc Bạch cũng muốn đến đối phó với người, vì vậy người cố ý trước hết để bọn ta đắc thủ, để cho bọn chúng đối đầu với ta, đợi cho bọn ta trước hết tàn sát lẫn nhau, người mới có ý tính đến ta.

Diệp Khải Nguyên thở dài nói:

- Nếu để đối phó với Vệ Thiên Bằng và Mặc Bạch ta càng không cần phí công sức lớn như vậy.

Đinh Linh Lâm cười tiếp:

- Muốn y tình nguyện cải trang thành nữ nhân, thật không phải là chuyện dễ dàng.

Thiết Cô nhin không được hỏi:

- Người làm như thế, tóm lại vì muốn đối phó với ai ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Là một kẻ khác, kẻ này còn đáng sợ hơn tất cả các người hợp lại nhiều lắm.

Thiết Cô không khỏi mỉm cười.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Bọn ta muốn đến đây, các người vốn không biết được.

Điểm này Thiết Cô không thể không thừa nhận.

Diệp Khải Nguyên tiếp:

- Nhưng người này lại biết được, vì vậy y cố ý để lọt tin tức ra khắp nơi, để các người đến đây tìm ta.

Thiết Cô nói:

- Y cũng muốn để bọn ta trước hết đánh nhau, y sẽ "ngư ông đắc lợi".

Diệp Khải Nguyên gật đầu đáp:

- Không sai.

Thiết Cô rõ là rất xúc động, trầm ngâm nói:

- Trước đây một tháng, bọn ta cũng đích xác đã nhận được một phong thư vô danh, trong thư chính là nói về bí mật của người và Thượng Quan Tiểu Tiên. Nếu không phải là bức thư đó, bọn ta vốn cũng sẽ chẳng chú ý gì đến người.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Các người nhận được một phong thư như vậy, lẽ nào không cảm thấy kỳ quái chút nào hay sao ?

Thiết Cô đáp:

- Vì trong phong thư nói rằng y là thù nhân của người. Gửi phong thư này cho bọn ta, chỉ là chẳng qua muốn mượn tay bọn ta thay y báo thù.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Điều này lại cũng không thể xem là không hợp lý.

Thiết Cô nói:

- Sau khi bọn ta kiểm chứng lại, phát hiện điều y nói không phải là giả, vì vậy bọn ta mới quyết định động thủ.

- Mặc Bạch, Vệ Bát Thái gia và Âu Dương thành chủ chắc cũng nhận được một phong thư giống vậy, vì vậy mới xuất thủ.

Thiết Cô gật đầu:

-Bây giờ ta mới nghĩ tới, y gửi phong thư này có thể là vì thật sự muốn lợi dụng bọn ta đến đối đầu một trận với người, sau đó y sẽ đến nhặt lấy thành quả.

Diệp Khải Nguyên cười gượng nói:

- Người xem ra có vẻ đã thông hiểu rồi đó.

Thiết Cô hỏi:

- Người cũng không biết là ai đã gửi phong thư đó sao ?

Diệp Khải Nguyên lắc đầu:

- Ta muốn đoán cũng đoán không ra nổi.

- Hành động của các người, y toàn bộ đều biết rành rẽ một hai, nhưng các người ngay y là ai cũng không biết !

- Chính tại vì như vậy, ta mới cảm thấy y đáng sợ.

Thiết Cô thở dài:

- Xem ra như thế bọn ta cũng thật rất muốn nhìn thấy y.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta vốn đã tính đến sau khi các người đắc thủ, y nhất định sẽ xuất hiện.

- Vì vậy người đang đợi suốt.

Diệp Khải Nguyên gật đầu:

- Ta cũng rất muốn được gặp y.

Thiết Cô nói:

- Chỉ tiếc là bọn ta đã vô ý bóc trần bí mật của người, vì vậy người cũng không thể đợi tiếp được.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Các người thật ra nên phải để cho ta đợi lâu hơn chút nữa.
- Người cho rằng y bây giờ đã không chịu đến nữa hay sao ?

Diệp Khải Nguyên thở dài, nói:

- Y dường như không muốn đương diện gặp ta, nếu không thì hà tất đợi đến bây giờ.

Thiết Cô nói:

- Vì vậy người bây giờ có đợi y tiếp tục đi chẳng nữa, thì không có ích lợi gì.

Diệp Khải Nguyên thừa nhận, Thiết Cô đột nhiên cười cười nói:

- Vậy thì tại sao bây giờ người còn chưa chịu đi ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Sớm muộn gì ta cũng sẽ đi.

Thiết Cô nói:

- Tốt nhất người hãy đi sớm đi !

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế à ?

Thiết Cô tiếp:

- Hãy mang hai nữ nhân của người cùng đi, ta đảm bảo sau này sẽ không tìm lại các người.

Diệp Khải Nguyên cười hỏi:

- Người lẽ nào lại bảo ta bỏ đi như thế ?

Thiết Cô cười nhạt:

- Người không đi thì làm sao ? Chẳng lẽ còn có thể giết ta hay sao ?

Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Người trong Ma giáo có phải là không thể giết được hay sao ?

Thiết Cô cười nhạt:

- Người nếu nhất định cứ muốn đối đầu với bốn giáo cũng chẳng sao. Chẳng qua ta cũng có thể bảo đảm rằng, vô luận ai đối đầu với bốn giáo, tuyệt sẽ không thu được kết quả gì.

Diệp Khải Nguyên thở dài:

- Điều này không sai !

Thiết Cô nói:

- Người nếu giết một người của bốn giáo, thì ta dám chắc với người từ đây về sau, người đừng hòng sống qua được một ngày yên bình.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Còn nếu ta tha cho người ?

- Ta vừa rồi đã trả lời cho người, từ đây về sau, các người vô luận đi đâu, người của bốn giáo tuyệt sẽ không tìm kiếm các người.

Diệp Khải Nguyên trầm ngâm:

- Điều kiện này xem ra không tệ.

- Vì vậy người nên suy nghĩ cho kỹ.

Diệp Khải Nguyên thắc mắc:

- Nhưng vừa rồi người còn muốn bọn ta cùng người quay về.

- Bây giờ ta đã thay đổi chủ ý.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Chủ ý của người đã tùy tiện thay đổi, ta làm sao có thể tin được lời của người ?

Thiết Cô đáp:

- Người phải tin !

Diệp Khải Nguyên cười cười.

Thiết Cô nói tiếp:

- Ta nhắc nhở người, ngay sự phụ người cũng không muốn đối đầu với bốn giáo, huống hồ người.

Y thị cười nhạt, rồi lại nói:

- Đừng quên người còn đang mang theo một đứa trẻ chỉ có bảy tuổi, cứ xem như người có thể tự lo cho người, y thị vạn nhất có điều bất trắc, người sẽ không dễ ứng phó.

Diệp Khải Nguyên nhin không được, liếc nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên.

Thượng Quan Tiểu Tiên đang nhẹ nhàng ôm con búp bê trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Khải Nguyên tươi cười nói:

- Bảo Bảo đã ngủ rồi, vừa rồi người cứu Bảo Bảo, bây giờ ta có thể để người bồng Bảo Bảo một chút.

Diệp Khải Nguyên nháy mắt hỏi:

- Bảo Bảo có tiểu lên người của ta không đó ?

Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:

- Bảo Bảo sẽ không làm như vậy. Bảo Bảo vừa ngoan lại vừa biết nghe lời.

Tiên Tiên thật đã bước lại, giao con búp bê đất cho Diệp Khải Nguyên.

Diệp Khải Nguyên đành phải đón lấy, gượng cười nói:

- Ta chỉ ôm một chút là đủ rồi,.

Thượng Quan Tiểu Tiên kéo tay Đinh Linh Lâm giọng vui vẻ:

- Đợi y bông xong, người cũng có thể bông một chút.

Đinh Linh Lâm vội lắc đầu đáp:

- Ta hôm qua bông Bảo Bảo rồi, chuyện vui thích như vậy không thể lúc nào cũng làm. Giống như ăn kẹo vậy, nếu người nào cũng ăn thì...

Đinh Linh Lâm đột ngột ngừng nói, biến sắc mặt, ngạc nhiên trừng trừng nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên, thất thanh nói:

- Người...

Vừa nói được chữ "người", thân thể của Đinh Linh Lâm đã ngã vật xuống.

Đúng vào lúc này, thì nghe từ trong bụng con búp bê vang lên một tiếng "bụp", sắc diện của Diệp Khải Nguyên liền biến đổi. Đột nhiên cong gập người xuống, giống như là bị người khác đánh mạnh một quyền vào bụng.

Tay của Diệp Khải Nguyên đã buông thõng xuống, con búp bê trong tay rớt xuống đất, "chát" một tiếng vỡ nát vụn.

Một vật sáng bóng từ trong bụng con búp bê nát vụn lăn ra, đó là một ống đồng ám khí cơ động chế tạo cực kỳ tinh xảo.

Diệp Khải Nguyên hai tay ôm chặt lấy bụng, khắp mặt ướt đẫm mồ hôi, muốn nói, nhưng một chữ cũng không nói ra nổi.

Thượng Quan Tiểu Tiên cong môi lên nói:

- Người xem người kia, ném vỡ Bảo Bảo của ta, chẳng trách nào bụng người chịu đau !

Diệp Khải Nguyên nhìn Tiểu Tiên, ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc và sợ hãi, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Người...

Chưa dứt lời, thân thể chàng đã ngã gục xuống.

Thiệt Cô liền biến sắc, sự biến này thật sự ngay y thị cũng cảm thấy quá đổi bất ngờ.

Chỉ có Dương Thiên mặt vẫn còn đang cười, dùng một tay đỡ ngang lưng Tâm Cô. Thiệt Cô đưa mắt nhìn Dương Thiên, rồi lại kinh ngạc nhìn trừng trừng Thượng Quan Tiểu Tiên.

Thượng Quan Tiểu Tiên cũng cười, nụ cười rất là đường mật, lại dịu dàng, vẻ ngây ngô trên mặt đã hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Thiết Cô nhin không được thở dài, gượng cười nói:

- Là người, hóa ra là người !

Thượng Quan Tiểu Tiên tươi cười hỏi:

- Ngay người cũng không ngờ ?

- Ta thật sự ngay có nằm mơ cũng không tưởng nổi.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Người cũng khâm phục ta à ?

Thiết Cô cười gượng:

- Xem ra ta không muốn khâm phục cũng rất khó.

Thượng Quan Tiểu Tiên vỗ tay cười nói;

- Không ngờ lại cũng có người khâm phục ta, ta rõ thật là vui chết đi được !

Thiết Cô nói:

- Diệp Khải Nguyên nhất định càng khâm phục người !

Thượng Quan Tiểu Tiên thốt lên:

- Thế sao ?

- Y nhất tâm nhất ý bảo vệ người, không ngờ người vốn lại không cần thiết có y bảo vệ, y quyết tâm muốn tìm cho ra kẻ chủ mưu muốn hại người, nào ngờ người này chính là bản thân người.

Y thị lại thở dài, nói:

- Diệp Khải Nguyên ơi là Diệp Khải Nguyên, người tự cho rằng thông minh tuyệt đỉnh, tự cho là tuyệt vời. Kỳ thực người ngay một đầu ngón tay của người khác cũng không bằng được.

Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:

- Người lẽ nào đã quên ta là nữ nhi của ai à ?

Thiết Cô cười:

- Ta phải sớm nghĩ ra.

Y thị đích xác phải sớm nghĩ ra.

Nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng và Lâm Tiên Nhi làm sao là một kẻ đần độn cho được.

Vùng đông vừa ló dạng, ánh đèn đã nhạt bớt.

Ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên lại càng sáng hơn, bây giờ vô luận là ai cũng nhìn thấy ra, Tiểu Tiên không phải là người ngốc ngếch.

Thiệt Cô nói:

- Xem ra ngay Đoạt Hồn Kiếm và A Phi cũng hoàn toàn bị người lừa dối.

Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:

- Nam nhân há không trời sinh là bị nữ nhân lừa gạt hay sao ?

Thiệt Cô lạnh lùng tiếp:

- Bọn họ đều cho rằng người là kẻ ngốc, là kẻ dần. Lại không ngờ kẻ thật sự ngốc ngếch lại không phải là người, xem ra trong mắt người, họ mới thật sự ngốc ngếch.

Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:

- Chẳng lẽ nam nhân ngốc ngếch vẫn không nhiều sao ?

Thiệt Cô đáp:

- Dương Thiên không vậy.

Thượng Quan Tiểu Tiên cười:

- Y đương nhiên không vậy.

Thiệt Cô hỏi:

- Chỉ có y biết bí mật của người ?

Thượng Quan Tiểu Tiên liếc mắt nhìn Dương Thiên, tươi cười nói:

- Một nữ nhân ít nhất cần phải tìm một nam nhân để có thể dựa dẫm, nếu không thì nữ nhân đó há không quá cô đơn ?

Thiệt Cô cười nhạt :

- Xem ra người không tìm sai người, nam nhân giống như hấn, thật không nhiều.

Thượng Quan Tiểu Tiên cười càng ngọt ngào hơn, nói:

- Ánh mắt của ta từ trước tới nay đều không tồi.

Thiệt Cô lại hỏi:

- Phong thư đó của người viết à ? Hay là y viết ?

- Đương nhiên là y, chữ y viết đẹp hơn ta nhiều.

Thiệt Cô xoay qua chuyện khác nói:

- Người muốn bọn ta đến đây để kiếm Diệp Khải Nguyên đối địch, đợi cho bọn ta hai bên chịu thiệt hại, người mới tọa hưởng kỳ thành.

Thượng Quan Tiểu Tiên nhỏ nhẹ đáp:

- Ta luôn cảm thấy người trên thế gian này quá chen chúc, có chết thêm mấy người cũng chẳng sao !

Thiết Cô than thở:

- Xem ra kế hoạch này của người thật là không có chỗ nào chê được, xuất quỷ nhập thần. Chẳng trách Diệp Khải Nguyên mắc mưu của người.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Muốn hấn mắc mưu, đích xác không phải là chuyện dễ dàng.

Thiết Cô đột nhiên cười nhạt:

- Chỉ tiếc là người vẫn còn làm sai một chuyện.

- Chuyện gì ?

Thiết Cô lạnh lùng nói:

- Người không nên lôi kéo bọn ta vào cái vũng nước đục này.

Thượng Quan Tiểu Tiên thốt lên:

- Thế sao !

-Ta đã nói, vô luận là ai muốn đổi đầu với bọn ta, đều tuyệt đối sẽ không có lợi ích gì. Người cũng không lệ ngoại.

Tiểu Tiên trừng mắt nói:

- Ai nói ta muốn đổi đầu với bọn người ? Ta vốn không có ý ấy.

Thiết Cô hỏi:

- Người thật không có sao ?

- Ta đương nhiên không có.

- Người người....

Tiểu Tiên ngắt lời y thị:

- Người không biết Ma giáo của các người gần đây đã có mật ước với một người rồi hay sao ?

Thiết Cô liền biến sắc.

Y thị đương nhiên biết, nhưng lại không ngờ Thượng Quan Tiểu Tiên làm sao lại biết được, đây vốn là một bí mật rất lớn.

Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu, lại nói:

- Người có biết kẻ cùng Ma giáo các người đính ước là ai không ?

Đột mắt của Thiết Cô chợt sáng lên:

- Người đó lẽ nào lại là người ?

Thượng Quan Tiểu Tiên bình thản đáp:

- Kỳ thật người phải sớm nghĩ đến.

Thiết Cô gượng cười nói:

- Ta ngay nằm mơ cũng không tưởng nổi !

Tiểu Tiên nói:

- Người ít nhất nên biết, tứ đại thiên vương của Ma giáo các người là những người tinh nhanh hơn, lợi hại hơn.

Thiết Cô thừa nhận.

Tiểu Tiên nói tiếp:

- Không phải là bọn ta đã sớm có mật ước, bọn họ làm sao lại vì một phong thư vô danh mà lao sư động chúng ?

- Bọn họ lẽ nào đã sớm biết phong thư đó là của người viết ?

Thượng Quan Tiểu Tiên nghiêm mặt nói:

- Chuyện này vốn là bọn ta đã sớm có sự thương lượng tốt với nhau !

Thiết Cô cười nói:

- Chuyện mà người làm, mọi người có nằm mơ cũng không tưởng thấy nổi.

Tiểu Tiên bình thản đáp:

- Ta nếu không phải là một người như vậy, Ma giáo các người sao lại chịu cùng ta đánh mật ước công thủ đồng minh.

Tâm Cô đột nhiên nhện không được hỏi:

- Bọn ta đã là bằng hữu, tại sao người lại còn không tha cho ta ?

Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:

- Người nhắc ta, xem tí nữa đã quên mất người rồi.

Tâm Cô cũng cười nói:

- Chỉ cần người bây giờ nghĩ đến là tốt rồi.

Tiểu Tiên nói:

- Dương Thiên, tại sao người không giải khai huyết đạo của vị cô nương này chứ ?

Dương Thiên đáp:

- Vâng !

Y mỉm cười, vỗ một chưởng.

Tâm Cô đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, một ngụm máu tươi theo tiếng kêu thét phun ra khỏi miệng, thân thể mềm nhũn cong oằn xuống, xương sống y thị đã bị một chưởng đánh gãy.

Thượng Quan Tiểu Tiên chau mày nói:

- Ta chỉ muốn người khai mở huyết đạo của y thị, ai kêu người dùng lực khí lớn như thế chứ hả ?

Dương Thiên đáp:

- Ta há không đã khai mở huyết đạo của y thị rồi sao ?

Tiểu Tiên nói:

- Nhưng y thị cũng đã bị người đánh chết !

Dương Thiên thản nhiên cất tiếng:

- Ta chỉ để ý khai mở huyết đạo của y thị, còn y thị sống chết như thế nào, ta không để ý đến.

Tiểu Tiên cười tươi nói:

- Lời nói này lại cũng không phải là hoàn toàn không có lý !

Thiết Cô đột nhiên vọt lên không trở người, muốn lao người thoát đi.

Nhưng tẩu lộ của y thị đã bị Tiểu Tiên chặn lại.

Thiết Cô cắn chặt răng, một tay kéo tuốt mái tóc xuống, luồn cổ tay lôi ra một cây đao cong.

Ánh đao lóe sáng, nhưng không phải là đâm tới Thượng Quan Tiểu Tiên, mà ngược lại nhắm đến chính bả vai mình đâm tới.

Chính lúc này từ trong ống tay áo của Thượng Quan Tiểu Tiên bay ra một dải lụa, trong nháy mắt giống như độc xà quấn chặt lấy tay của Thiết Cô.

- Ta muốn chết cũng không được sao ?

Tiểu Tiên thở dài nói:

- Người đương nhiên có thể chết, nhưng ta lại không muốn chết trong tay người !

Thiết Cô thốt:

- Ta đâu muốn giết người !

Tiểu Tiên điềm đạm đáp:

- Ta biết người chẳng qua muốn dùng "Thần đao hóa huyết ma huyết đại pháp" để đối phó với ta mà thôi, máu của người vọt tung ra chỉ cần thấm vào người ta một tí, chẳng bằng bị người một đao giết chết còn sướng hơn.

Thiết Cô biến sắc hỏi:

- Người cũng biết Ma huyết đại pháp hay sao ?

Tiểu Tiên nói:

- Thập địa thần lực của Ma giáo các người, ta hiểu biết vẫn còn chưa nhiều.

Thiết Cô đột nhiên mở rộng miệng, giống như muốn cắn đứt lưỡi của mình.

Nhưng phần mặt dưới của y thị đột nhiên cũng bị quấn chặt.

Thượng Quan Tiểu Tiên xuất thủ, lại phảng phất như còn nhanh hơn cả tư tưởng của Thiết Cô.

Toàn thân Thiết Cô đều đã lạnh buốt.

Tiểu Tiên than thở:

- Ta đã nói Thập đại ma công của các người trước mặt ta không hề có chút công dụng nào, ta thậm chí có thể biểu diễn một hai màn cho người xem.

Tiểu Tiên đột nhiên buông thông phần mặt dưới của Thiết Cô, đoạt lấy cây đao cong, đưa vào miệng của mình, rồi giống như đang ăn mía, cắn đứt từng đoạn từng đoạn nuốt vào bụng.

Sau đó lại mỉm cười nói:

- Người xem, "Tuyệt đại pháp" của các người, ta há không có thể làm được giống như thế sao ?

Tròng mắt Thiết Cô tựa như lòi ra vì quá sợ hãi, kinh khiếp hỏi:

- Người... người tóm lại muốn làm thế nào ?

Tiểu Tiên hỏi lại;

- Người tự phải biết chứ, tại sao còn phải hỏi ta ?

Thiết Cô nói:

- Người đã là minh hữu của Ma giáo, tại sao muốn hạ độc thủ với bọn ta ?

Thượng Quan Tiểu Tiên nhẹ nhàng đáp:

- Chính tại vì ta là minh hữu của Ma giáo, vì vậy Ma giáo mới không ngờ ta sẽ hạ độc thủ bọn người, do đó ta mới có thể an tâm giết các người.

Nàng mỉm cười rồi lại nói:

- Tự người cũng đã nói rồi, chuyện của bọn ta, thì kẻ khác có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

Vừa dứt lời, Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên xuất thủ, nửa đoạn đao cong còn lại trong tay đã đâm vào yết hầu của Thiết Cô.

Tròng mắt Thiết Cô lập tức lòi ra, không kịp nói ra được tiếng nào, đã ngã gục xuống.

Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn Thiết Cô buông tiếng thở dài nói:

- Ta từ trước đến nay cũng không cảm thấy giết người là một chuyện vui sướng, tại sao lại có rất nhiều người thích giết người thế nhỉ ?

Dương Thiên mỉm cười nói:

- Tại vì người trên thế gian đã có quá đông.

Thượng Quan Tiểu Tiên vui vẻ thốt:

- Xem ra trên thế gian cũng chỉ có người mới là tri kỷ của ta.

Dương Thiên nói:

- Ta vốn là con hồ ly, hồ ly biết bay.

Tiểu Tiên cười nói:

- Ngoại hiệu này đặt ra thật không sai !

Dương Thiên gật gật đầu:

- Tên tuổi của một người có thể đặt sai, còn ngoại hiệu tuyệt sẽ không sai bao giờ.

Tiểu Tiên đột nhiên nói:

- Nhưng huynh đệ hai người đó lại không giống Trân Châu, tối đa cũng chỉ giống thổ đậu mà thôi.

Dương Thiên cười lớn.

Tiểu Tiên hỏi tiếp:

- Còn bọn chúng bây giờ ?

Dương Thiên đáp:

- Vừa rồi bọn chúng muốn ta dẫn đi Phiêu Hương biệt viện, ta liền dẫn bọn chúng vào quan tài.

Tiểu Tiên than thở:

- Thật tiếc hai cái quan tài !

Dương Thiên nói:

- Sau đó ta liền mang kiếm gãy của bọn chúng đặt trên mặt tuyết ở ngoài Phiêu Hương biệt viện, cố ý để cho Hàn Trinh nhìn thấy, người khác sẽ cho rằng bọn họ bị Diệp Khải Nguyên giết chết.

Tiểu Tiên lại cười nói:

- Người quả thật là con hồ ly !

- Bọn chúng nếu thật đến Phiêu Hương biệt viện đòi Diệp Khải Nguyên-Đinh Linh Lâm giả hiệu xuất thủ, há không sớm lật tẩy trò kịch sao ?

Tiểu Tiên nói:

- Người nhất thiết đừng xem thường Đinh cô nương đó, công phu của y thị rất tuyệt vời.

Dương Thiên cười cười đáp:

- Xưa nay ta không hề dám xem thường bất cứ nữ nhân nào.

Tiểu Tiên lại hỏi:

- Còn Hàn Trinh ?

- Y còn đứng trong rừng mai, đợi Tâm Cô đi cứu hấn.

Tiểu Tiên nói:

- Chắc y đã đợi sốt ruột lắm rồi.

Dương Thiên gật gật đầu:

- Một người cố đứng trong tuyết, điều này không dễ chịu chút nào.

Thượng Quan Tiểu Tiên sóng mắt rưng rưng, nói:

- Tại sao người vẫn còn chưa đi giải trừ nỗi thống khổ cho hấn ?

Dương Thiên đáp:

- Không cần phải ta đi, tự y sớm muộn cũng chính mình tự giải quyết.

- Nhưng tại sao người không đi ? Một con người cũng nên làm một hai chuyện tốt.

Dương Thiên hỏi:

- Người muốn ta đi sao ?

Tiểu Tiên nhỏ nhẹ trả lời:

- Ta muốn người đi, ta thích những người thường xuyên làm việc tốt.

Dương Thiên thở dài nói:

- Ta vốn quy định chính mình, một ngày nhiều nhất chỉ giết một người. Hôm nay xem ra lại phải phá lệ.

--- o O o ---